

Când un negustor de vechituri m-a expus în vitrina magazinului său, mi-am spus în sinea mea: „Otto, ai îmbătrânit!“

Provin dintr-un mic atelier din Germania.

Până și azi mai țin minte cum înțeapa acul,
când m-au cusut după croială.

De cum am deschis ochii mei de sticlă, am văzut o femeie.

M-a ridicat în aer și a exclamat:

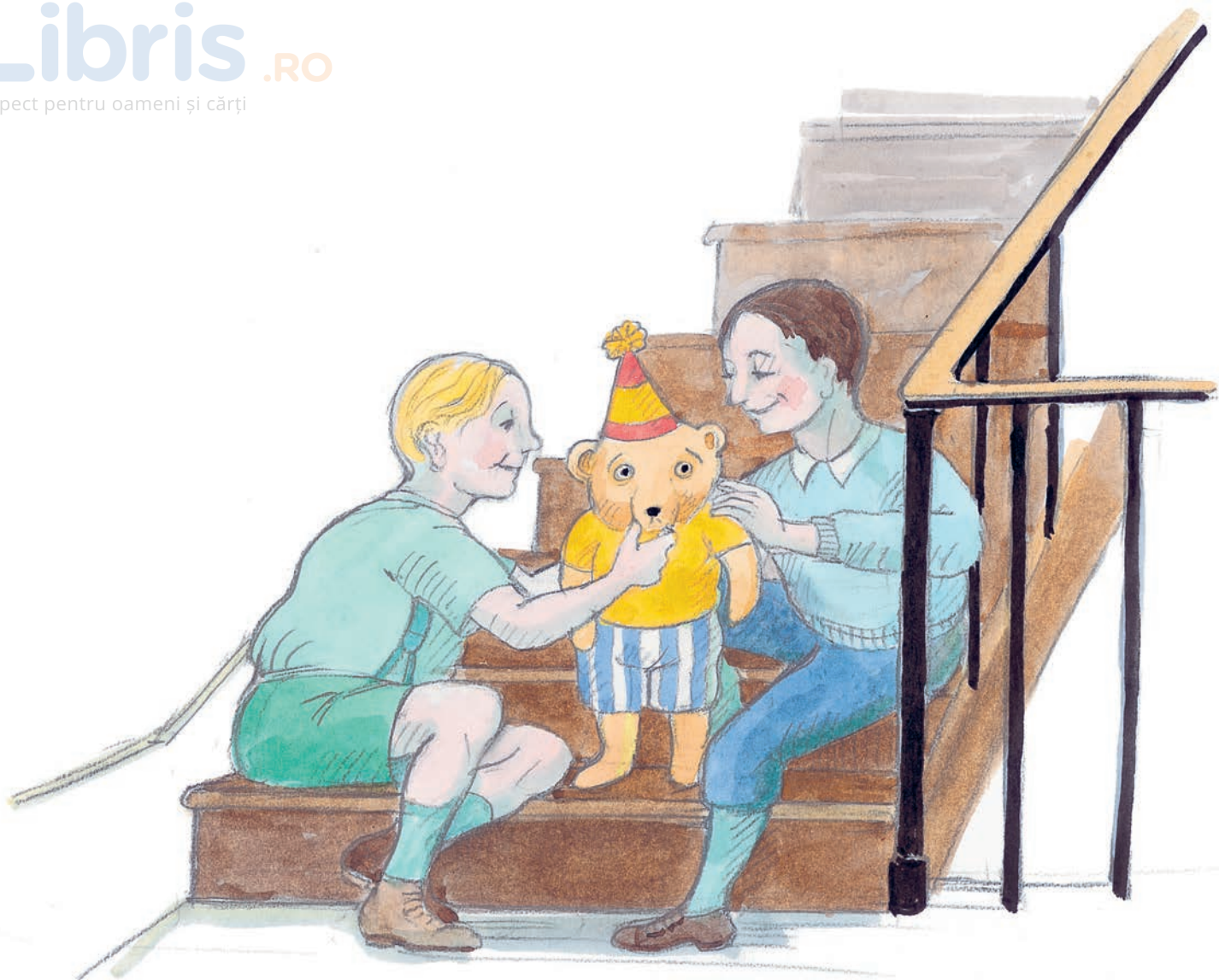
— Ia uitați-vă la el! Nu-i așa că-i drăgălaș?

Apoi m-a împachetat în hârtie de mătase
și m-a așezat într-o cutie.

La un moment dat, am deslușit voci.
 S-au auzit zgomote și foșnete și s-a făcut lumină.
 În fața mea a apărut figura mirată a unui băiețel.
 Îl chema David, după cum aveam să aflu mai târziu,
 iar eu eram cadoul pentru ziua lui de naștere.

Cel mai bun prieten al lui David,
Oskar, locuia alături.
Cei doi m-au botezat Otto.
Cât era ziua de lungă, eram nedespărțiți
și scorneam mereu noi și noi năzbâții.

Odată au încercat să mă învețe să scriu.

Dar lăbuțele mele neîndemânatice nu prea se descurcau
cu cerneala și penița.

M-am ales cu o pată de cerneală care nu s-a mai dus de atunci.
Cu mașina de scris a tatălui lui David mă descurcam mai ușor.

Ne distram teribil mai ales când o speriam pe doamna Schmidt,
care locuia cu un etaj mai jos.